

"L'OBC subjuga els directors convidats"

Després de quatre temporades al davant de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), el nord-americà Lawrence Foster fa balanç del moment actual de la formació, només tornar de Puerto Rico on inaugurarà el 43è Festival Pau Casals.

Li agrada de dir que la primera vegada que es va posar al davant de l'OBC va ser víctima d'un veritable enamorament. Per això, quan el nord-americà Lawrence Foster va rebre la proposta de fer-se càrrec de la titularitat de l'orquestra, de seguida ho va veure molt clar. Ja fa gairebé quatre anys, d'això, i encara li resten dues temporades més, perquè l'any passat el consorci institucional que regula l'activitat de l'orquestra li renovà el contracte per un nou període de tres anys.

D'ascendència romanesa, però nascut a Los Angeles, Lawrence Foster havia estat director de la Royal Philharmonic, l'Orquestra Simfònica de Houston, l'Orquestra de Cambra de Lausana, la Simfònica de Jerusalem i l'Orquestra de Montecarlo, abans de fer-se càrrec de la de Barcelona, on va arribar amb un propòsit molt clar: "Vull fer veure al món la gran qualitat d'aquesta orquestra".

Després de fer públic el programa de la temporada 2000-2001, el director i la formació han estat a Puerto Rico per oferir-hi dos concerts (dies 3 i 4 de juny) en el marc del 43è Festival Pau Casals, de prestigi internacional, fundat el 1957 per Casals mateix en aquesta illa del Carib, on acostumava a passar llargues temporades. En aquesta ocasió, i com sol ser habitual en Foster, l'OBC s'hi va presentar amb un solista de luxe: el violinista Pinchas Zuckermann.

—*Era la primera vegada que l'orquestra actuava a l'altra banda de l'Atlàntic. Quina importància tenia aquesta presentació a Puerto Rico?*

—Crec que el fet que l'orquestra de Barcelona inauguri un festival a Puerto Rico anomenat Pau Casals, ja parla tot sol. La invitació tenia dos motius. D'una banda, el gran èxit que de l'orquestra, l'any 1997, al festival de Bad Kissingen (Alemanya), en el qual hi havia el compositor Krzysztof Penderecki, que és el director artístic del festival. Després Penderecki també va dirigir l'orquestra i en tot dos casos el va impressionar molt la qualitat de l'orquestra. Aquest fet demostra la importància que tenen les activitats internacionals, perquè quan hi ha èxit, l'una cosa porta l'altra.

—*La projecció internacional de l'orquestra era, jus-*

GLÒRIA MATAMALA

"Crec que el fet que l'orquestra de Barcelona inauguri un festival a Puerto Rico anomenat Pau Casals, ja parla tot sol."

"Amb molta rapidesa hem pogut tenir una orquestra homogènia que, amb la seva sonoritat, ha subjugat no solament el públic, sinó també els directors i solistes convidats."

tament, el seu desafiament principal a l'hora d'assumir-ne la direcció. El balanç és positiu, doncs?

—Efectivament. Es tractava d'internacionalitzar l'orquestra, perquè una ciutat com Barcelona, tan reconeguda a tot arreu del món per les seves arts visuals, no podia ser que no tingués una orquestra que no fos àmpliament coneguda. I és per això que s'han fet, que es fan, sortides, rondes i enregistraments discogràfics, que crec que contribueixen força a la projecció de l'orquestra. Trobo que anem pel bon camí. De fet, després d'aquest viatge a Puerto Rico, hi ha un gran projecte d'anar als Estats Units, el gener del 2002, amb Christian Zacharias de solista. Farem concerts a Miami, al Kennedy Center de Washington i al Carnegie Hall de Nova York, amb l'actuació de la nostra orquestra dins la sèrie dedicada a les grans formacions internacionals. I això és molt important.

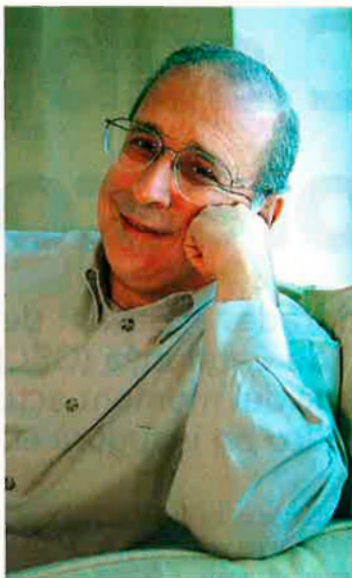
—Millorar la qualitat de l'orquestra era un altre dels seus objectius. Se sent satisfet del nivell aconseguit o encara creu que hi ha aspectes que s'han de millorar?

—Sí, aquest va ser el primer objectiu: agafar el que jo diria que era una molt bona orquestra i treballar-hi per millorar-la, homogeneïtzar-ne el so i, sobretot, aconseguir una idea de conjunt de la formació. I puc dir que en un termini molt curt de temps s'han sobrepassat les meves pròpies expectatives. En molt poc temps hem aconseguit allò que els francesos anomenen una *belle orchestre*. Amb molta rapidesa hem pogut tenir una orquestra homogènia que, amb la seva sonoritat, ha subjugat no solament el públic, sinó també els directors i solistes convidats.

—A què atribueix la gran rapidesa en la millora tècnica del conjunt?

—Dos factors l'han feta possible. N'és un la feina, i en aquest punt ha estat fonamental la col·laboració de tots els músics, perquè jo sol mai no hauria pogut aconseguir-ho. L'altre factor que hi ha ajudat molt és la nova sala, que ofereix una acústica diguem-ne reveladora, i que ha obligat els músics a un esforç més gran per a apujar el nivell d'execució. És una acústica que no perdona res i quan el concert funciona bé, és una gran ajuda, però quan el concert no és bo, doncs... I això és justament el que necessitava l'orquestra: un so que no amagui la realitat.

GLÒRIA MATAMALA

"He procurat de fer honor a la gran música catalana i als bons solistes catalans, i fer-los conèixer arreu del món amb discografia i concerts. Malgrat això, aquests concerts no han tingut gens de repercussió a Catalunya."

—Fa anys que hom treballa per projectar al públic una imatge, diguem-ne, més moderna i dinàmica de l'OBC. La renovació de l'audiència és un altre dels propòsits que vostè s'ha plantejat?

—Sí, també ho era, però sense perdre el públic més antic i fidel de l'orquestra. Això s'anava aconseguint molt de pressa en els primers anys, però el trasllat a l'Auditori ha exigint un canvi d'hàbits. Considero que ara ens trobem en un període de transició, durant el qual el públic s'ha d'acostumar al nou edifici. L'Auditori ofereix moltes possibilitats i cal mirar d'explotar-les del tot per poder guanyar un nou gran públic.

—Que hi ha dificultats amb la promoció de la música i els intèrprets catalans?

—Aquest és un altre tema molt important. Jo he procurat, per tots els mitjans possibles, de fer honor a la gran música catalana i als bons solistes catalans, i fer-los a conèixer a tot arreu del món. Aquesta tasca té un doble caire. De l'una banda, la discografia, en què la feina més gran ha estat l'enregistrament d'*El pessebre*, de Pau Casals. D'un altra, també he dirigit música catalana en uns quants concerts fets per tot el món. Per exemple, a Chicago, amb l'orquestra simfònica de la ciutat, i també a França. A més, he convidat dos solistes de l'orquestra, la flautista Magdalena Martínez i el trombó Ricardo Casero, per tocar amb l'Orquestra de Manchester els concerts de Montsalvatge i Brotons. I haig de dir que aquest àmbit m'ha portat alguna decepció.

—Per què ho diu?

—Perquè, malgrat el gran esforç que ha demanat la realització d'aquests concerts, no han tingut gens de repercussió a Catalunya ni s'ha

fet cap reportatge sobre el gran èxit d'aquests solistes a Anglaterra.

—Fa uns quants dies, quan es va fer la presentació pública del curs 2000-2001, va dir que aquesta era la temporada més interessant per a vostè. Per quina raó exactament?

—Perquè serà el primer any que tindrem l'Auditori al cent per cent de les seves possibilitats musicals, educatives, intel·lectuals... I això vol dir que es pot establir una mena de lligam més estret entre l'orquestra i cada membre del públic. Podem pensar, per exemple, a organitzar activitats que ajudin a la comprensió dels

concerts que farà l'orquestra, a donar-los una dimensió més àmplia.

—Parlem ara dels concerts de la temporada vinent. Una temporada, si em permet de dir-ho, força singular, perquè gira al voltant d'uns quants minicicles..., o festivals, com vostè en diu. Quina és la idea de fons de la proposta?

—Crec que aquesta estructura permet una mena de comunicació més àmplia i subtil amb el públic. No es tracta tant de presentar obres individuals com d'establir una mena de fil conductor que pugui unir les obres. La raó de fons en realitat és la comunicació, perquè la música no és una cosa tancada en una torre de marfil. La música sempre s'ha de comprendre en el context de la vida humana. Per això la idea continuarà en el futur.

—La més destacada d'aquestes propostes és un cicle, titulat Entartete Musik, que presentarà les obres dels compositors perseguits pel règim nazi. Parli-me'n, si li plau.

—Per mi, aquest projecte és l'autèntic cor de la temporada. Fins ara, mai no s'havia fet un festival tan profund com aquest. Afortunadament, hem pogut disposar de l'assessorament musical de Michael Haas, productor de les sèries discogràfiques que va editar la casa Decca. No és un festival de música jueva, ni un festival per a fer una tràgica mirada enrere. És un festival

per a dir que encara avui, en el món actual, vivim sota el perill de la repressió i la censura. I és això, precisament, que significa el mot *entartete*: tot allò que és inadequat, tota aquella part de la cultura de la qual ens volem allunyar. Per aquesta raó, dins les activitats que envoltaran els concerts, també hi ha previst d'esmentar els compositors espanyols que podrien ser representats per aquest concepte, perquè van sofrir les conseqüències del franquisme.

—Parlant de compositors, s'ha anunciat el projecte de crear la figura d'un compositor resident, per a l'Auditori. Què li sembla la idea i quines perspectives de treball conjunt hi ha amb l'orquestra?

—Això, ho fan moltes orquestres i, si el compositor és bo, em sembla una idea magnífica. De totes maneres, jo no estic vinculat a aquest projecte, és a dir que no li'n puc dir res més.

—Hi ha previst cap més enregistrament amb l'orquestra?

—De moment, no. Ara mateix l'orquestra acaba d'enregistrar el seu tercer disc de música jueva, i el juliol n'enregistrerà dos més, l'un amb obres de Lleonard Balada i l'altre amb música de Joan Guinjoan. És clar, que vull fer alguna cosa nova, però ara com ara no hi ha res concret.

Anna Maria Dávila

FESTA CARRER
EL TRADICIONARIUS A LES COMARQUES CENTRALS
ONDARA
DEL 29 DE JUNY AL 2 DE JULIOL

Logos at the bottom: GENERALITAT VALENCIANA, TURISME, GOVERN DE LES ILLES BALEARS, DEPARTAMENT DE CULTURA, Diputació d'Alacant, Diputació de Castellón, Diputació de Barcelona, Levante, AJUNTAMENT D'ONDARA, INFORMACIÓN, M.C.M.A.